Een jaar bij het instituut (B2 · NT2 Dutch B2)

Tekst / Transcript

Toen Miriam voor het eerst het gebouw van de faculteit economische wetenschappen binnenliep, voelde ze zich vooral klein. De gangen roken naar koffie en oud papier. Overal hingen aankondigingen van lezingen die ze nog niet begreep. Ze had zich ingeschreven omdat ze wilde begrijpen waarom sommige landen rijk worden en andere niet, en omdat haar leraar op school had gezegd dat ze goed kon rekenen. Dat laatste bleek uiteindelijk het minst belangrijke te zijn.

In de eerste weken viel haar op hoe streng het curriculum was opgebouwd. Er was nauwelijks ruimte voor keuzevakken, en alle studenten volgden dezelfde reeks verplichte cursussen. Miriam vond dat aanvankelijk vervelend, maar later begreep ze de logica erachter. Wie de wiskundige basis niet beheerste, kon de latere modellen simpelweg niet volgen. Haar leerboek voor macro-economie was bovendien zo dik dat ze het niet elke dag mee naar huis durfde te nemen. 's Avonds las ze het hoofdstuk over inflatie soms twee keer, met een woordenboek naast zich.

Het grootste geluk van dat jaar was de studiebeurs die haar in november werd toegekend. Zonder dat geld had ze moeten blijven werken in het café bij de brug, waar ze tot middernacht glazen stond af te wassen. Nu kon ze haar avonden aan haar studie besteden. Het criterium waaraan ze meest hing was niet haar cijferlijst, maar een korte brief die ze had geschreven over armoede in haar eigen wijk. De commissie liet weten dat juist die brief de beslissing had bepaald. Miriam bewaarde de kopie in haar bureaulade.

In het tweede semester mocht ze voor het eerst een seminar over ontwikkelingshulp volgen, samen met slechts negen andere studenten. Daar veranderde iets. De docent stelde geen vragen waarop één antwoord bestond; hij verwachtte dat je je eigen standpunt verdedigde. Miriam formuleerde in maart haar eerste eigen hypothese: dat kleine leningen aan vrouwen op het platteland meer effect hebben dan grote infrastructurele projecten. Ze moest die weken later verdedigen tegenover de hele groep. Twee medestudenten waren het volstrekt niet met haar eens, en het gesprek werd zo verhit dat de docent glimlachend moest ingrijpen.

De evaluatie aan het einde van het semester was minder pijnlijk dan ze had gevreesd. Ze kreeg een goed cijfer, maar wat haar bijbleef, was de opmerking in de kantlijn: "Interessant, maar je bewijs is te dun." Diezelfde zomer kreeg ze een tijdelijke baan bij een klein instituut dat onderzoek doet naar arbeidsmarkten. Daar werkte ze naast een geleerde van internationale reputatie, een oudere man die na veertig jaar nog steeds elke ochtend om zeven uur aan zijn bureau zat. Hij behandelde haar vragen ernstig, ook de naïeve. Van hem leerde ze dat cijfers zwijgen zolang je ze niet de juiste vraag stelt. Aan het einde van de zomer zei hij dat ze wat hem betreft een uitstekende econoom zou worden, mits ze haar nieuwsgierigheid niet verloor. Miriam wist toen nog niet of ze in de wetenschap zou blijven, maar ze wist wel dat ze niet meer terug wilde naar het café bij de brug.

Try our 6-step method for free and make these words stick.

Listen to this episode online: https://course.interactivelessons.nl/local/podcast/episode.php?id=28665

Start this course for free: https://course.interactivelessons.nl/mod/quiz/view.php?id=1986